

Árnyald tovább!

Meseillusztrációs pályázat

Sótiné Balog Rita: Tündérpor

Réges-régen, mikor még mindent erdő borított, és a fák olyan magasak voltak, hogy eltakarták az eget, szikrázó szárnyú tündérek laktak a puha moharétegben megbújva. Szabad szemmel csupán egy-egy villanást lehetett elkapni belőlük, ahogy a fák lombjai között repültek. Cikázásukkor az erdőben élő állatok nehezen érzékelték őket. Sokszor csak az édes illat bűjt az orrukba, amit a tündérpor hagyott maga után. A tündérek szárnya csillogó tömény portól volt nehéz, ami túlságosan gyorsan termelődött. Egy idő után lassúvá tette a pici teremtményeket, meg kellett szabadulniuk tőle.

Alapvetően vidám természetük mindent meghatározott, így a módot is, hogy hogyan újuljanak meg apró szárnyaik. Eleinte gondosan leseperték egymásról a tündérport minden este, aztán örömben játékos táncba kezdtek, immár könnyedebben. Malachit tündér szépséges, zöld színe rátapadt Pirit tündér tenyerére. Kacagva próbálta ledörzsölni.

Reggeltől kezdve serényen térültek-fordultak, és a nap végeztét tánccal ünnepelték. Rájöttek, hogy a tánccal sokkal vidámabban és gyorsabban könnyebbülnek meg a tündérpor súlyától, ami megnehezítette kicsi szárnyaikat. Pompázatos színek kavarodtak a sűrű falevelek árnyékában. Önfeledt táncuk során a vastag réteg csillogó por szétszóródott mindenfelé, megtapadt a hatalmas pálmaleveleken, egzotikus virágok szirmain, fák törzseinek repedéseiben, a folyók vize messzire úsztatta. Boldog arccal figyelték a tündérek a színek gyönyörűségét, érzékeny szárnyaik újra erőssé váltak.

Másnap könnyedén repdestek, gyorsaságuk visszatért, a tündérpor édes illatát felkapta a szél, és eljuttatta távoli vidékekre. A vadászó állatok orra megtelt vele, amitől tüszögő rohamot kaptak, és elvesztették az élelem nyomát. Kecsegtető illata mindenféle élőlényt vonzott, de a színes por nem volt ehető. Az erdőlakók összezavarodtak.

Erős, máshoz nem hasonlítható illatukat a sárkányok is megérezve, lassan bemerészkedtek az óriási növények közé. Orrlyukaikon keresztül füst gomolygott, Cölesztin tündér kénes illatra lett figyelmes. Veszélyt sejtve nézett körül. Rodokrozit tündérrel karöltve kukucskáltak, míg a többiek a fák sötét odújába húzódtak vissza.

Kalkantit tündér reszketett félelmében, szárnyairól kék tündérpor pergett le, megfogta Kalcit kezét, ő is elkezdett remegni, így világos vörös por is aláhullott, beterítette a lábaikat.

A sárkányok nagyon lassan közeledtek, megfontoltan haladtak előre nagy mancsaikkal. A levegőbe szimatoltak, keresték a különös, édes illat forrását, ami messziről vonzotta őket. Végül a legnagyobb sárkány észrevett némi csillogást a szeme sarkából. Odakapta a tekintetét, máshol nem tapasztalt színek gyönyörűsége tükröződött a szemében. Kék és vörös tündérpor szivárgott vékony csíkban egy odúból. A finom illat elvegyült a sárkányok füstösségével.

Cölesztin bátorsága feléledt, érezte, hogy a társait megdermesztette a félelem, neki kellett cselekednie. Pici tüdejét teleszívta levegővel, és gyorsan nekiiramodott, hogy magára vonja új látogatóik figyelmét. Aranybarna csillámlás jelent meg a legnagyobb sárkány szeme előtt, ahogy Cölesztin ontotta szárnyairól a tündérport.

Rodokrozit csak rövid ideig habozott, majd követte Cölesztint, az ő rózsaszín szárnyai is elkápráztatták a sárkányokat.

A bátor tündérpáros a lehető legmesszebb akarta elcsalni a félelmetes jövevényeket. Nyomukba is szegődtek, rózsaszín és arany szemcsék szóródtak egészen a folyóig, amik a sárkányok forró leheletétől megszilárdultak.

A folyónál megállva összenézett a két tündér, kissé tanácstalannak tűntek, ám Rodokrozit ámulva figyelte a kövekké szilárdult, csodaszép tündérport, összeszedett belőle néhányat, és gyorsan a nagy sárkányok mancsai elé helyezte. Azoknak hamar meg is tetszett a csecsebecse, egymás szárnyait megrakták a tündöklő kövekkel, és elsuhantak a zsákmányukkal.

Cölesztin és Rodokrozit megkönnyebbülve kereste meg a többieket, akik türelmesen lapultak a sűrű növényzet és odúk homályában. Megmutatták a maradék kemény tündérport, amivel megelégedettek a tűzokádó sárkányok.

Tanácskoztak, hogy mitévők legyenek ezentúl, majd arra jutottak, hogy éjszakánként a barlangok mélyére vonulnak vissza táncolni.

Sok-sok éven át szórták boldogan a tündérport a barlangok falára. Gyönyörűségüket a sárkányok kora után az emberek is megtapasztalhatták. Kibányászták az évek alatt megkövesedett tündérport a barlangokból, föld alól, majd elnevezték ásványoknak.

